

BIBELSK TRO

Nr. 6
Des. 1996

5. årgang

6

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn*

PÅ **BIBELENS** stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet
Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlene skriftsyn, dvs.

Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veileding til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolute autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-

skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om «Skriften alene», «rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene» og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegevhusholdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), bonde Kristian Byberg (sekretær), ingeniør Gordon Landro og avd.leder Olav Stokka. Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avd.-leder Tor Ydstebø, bonde Ola Borrevik og bonde Leif Jan Krogdal.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, misjonær Jan Ove Heggdal, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, bonde Bjørn Lende, bonde Samuel Norland, misjonær/cand. theol. Guttorm Raen.

Faste medarbeidere

i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, lektor/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, lærer Reidulf Tværåli, misjons-skolelærer/dr. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn

Redaksjon:

Olav Hermod Kydland

Guttorm Raen

Olav Toft

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadr.:**

Postboks 264, 4350 Nærø
Fax 51 43 22 82

Abonnement og gaver:

Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825 0578300

Bankgiro: 3290.07.77786

Dansk postgiro:
1199 250-9350

Kasserer: Kristian Byberg
Tlf. 51 65 41 01

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement :

Norge og Norden kr. 100,-
Til andre land kr. 125,-
Skoleungdom kr. 70,-

Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspalten. Konkrete synspunkter forsvirrig står de respektive forfattere ansvarlige for. Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Untak fra dette kan være ytringer i klipp- og leserbrevspalten.

Ettertrykk kan skje med kildeangivelse.

Layout: Narve Holmen

Steinkjer Trykkeri AS
Tlf. 74 12 12 00

Nr. 6 Desember 1996:

Har vi verkeleg Kristus?

Leiar. Olav Toft

Side **2**

Den sanne juleleden

Andakt. Reidar Eriksen

» **3**

Du vær lovet, Jesus Krist!

Fra sangskatten. Gunnar Holth

» **5**

Tre farlige bispeord

Kommentar. Guttorm Raen

» **6**

Jesus – mit alt

Fra troens slagmark. Hans Erik Nissen

» **8**

Hans Nielsen Hauge sitt liv

Portrettet. Anfinn Line

» **11**

Profeten Joel og endetiden

Bibelforum. Dag Risdal

» **17**

«Jeg tror....»

Barnelærdommen. Guttorm Raen

» **22**

*«Alt dette skjedde
for at det skulle bli
oppfylt som Herren
hadde sagt ved
profeten: Se, en jom-
fru skal bli med barn
og føde en sønn, og
de skal gi ham
navnet Immanuel –
det betyr: Med oss er
Gud.»*

Mat 1,22 (Jes 7,14)

Det hev ei rose sprunge...

*Det hev ei rose sprunge
ut av ei rot så grann.
Som fedrane hev sunge:
Av Isai's rot ho rann.
Og var ein blome blid
midt i den kalde vinter
ved mørke midnattstid.*

*Guds rose ljuvleg angar
og skin i jordlivs natt.
Når hennar ljos oss fangar
ho vert vår beste skatt.
Me syng i englelag:
No er det fødd ein Frelsar.
Og natti vart til dag.*

Redaksjonen vil ønske leserne en velsignet god jul og et riktig godt nytt år!

Nr. 1/1997 kommer i februar.

Har vi verkeleg Kristus?

Då Sadhu Sundar Sing vart spurd kva han fann i kristendomen som han ikkje hadde funne andre stader, gav han dette svaret: «Kristus – men har vi verkeleg Kristus?»

Leiar

Dette gjev oss noko å tenkja på. For har vi verkeleg Kristus, vi som lever i ein kristen tradisjon, går til kyrkje og bedehus og reknar med at vi har vår sak med Gud i orden? Lat oss tenkja over dette no når det går mot jol med festlege samkomer og glade menneske.

Tenkjer vi for ramme alvor på at jola er ein Jesus-fest? At det er Frelsaren si kome til ei syndig verd vi enno ein gong skal feira? Det er ikkje det store fleirtalet i landet vårt som gjer det.

Jesus er diverre for desse ein lite kjend person. Og vi kan ikkje gjera oss store voner om at borna som veks opp her hjå oss skal få læra han godt å kjenna anten i heim eller skule. Då vil skriftordet frå Joh 6,21, sagt til jødane, høva også på oss: «Midt iblant dykk står ein som de ikkje kjenner.» Ja, det høver, diverre, på så altfor mange av både foreldre og born.

Jødane venta på Messias. Men då han kom, var det ikkje ein slik Messias dei ville ha. Dei ville ha ein annan. Ein som høvde for dei. Ein som skulle etterreisa riket for Israel, skapa fred og gode kår i landet.

Noko av det same kan vel seiast om folket vårt i dag. Den Jesus som folk flest vil ha er ein som høver for oss, og ikkje ein som vi skal høva for.

Ein sår undertone

Det ligg ein sår undertone i desse orda av Johannes: «Han kom til sitt eige, men hans eigne tok ikkje imot han» (Joh 1,11). Og grunnen til dette var at jødane ikkje visste kven han eigentleg var.

Trass i at dei hadde Skriftene i Det gamle testamentet med alt det som var sagt der om Messias før han kom, greidde dei ikkje åtru det då han kom.

Kva med oss i dag?

Kva så med oss i dag? Vi har Skriftene både i Det gamle og Det nye testamentet med alle lovnadene og vitnemåla om deira oppfylling så langt. Dei fortel ikkje berre om Jesus – at han vart fødd av moya Maria – men også om årsaka til at han kom til vår jord.

I joleevangeliet hører vi om ein engel som kom og forkynte for hyrdingane på Betlehemsmarkene:

«Ver ikkje redde! Eg kjem med bod til dykk om ei stor glede som skal timast alt folket. I dag er det født dykk ein Frelsar i Davids by. Han er Kristus, Herren» (Luk 2,11-12).

Denne store gleda er av globalt omfang, slik det også vart sagt om Herrens storverk hjå Jesaja 12,5:

«Syng lov for Herren, for storverk har han gjort! Lat heile verda få vita det!» Og kvar den som kjenner Skriftene, veit at dette er sant. Han veit også at frelsebodskapen må berast ut til dei som lever i mørker utan von og utan Gud i verda.

Som kristne må vi ikkje gløyma vårt store ansvar for dei som enno ikkje har høyrt joleevangeliet og alt anna Guds Ord i Bibelen. Lat oss difor be om at haustens Herre må kalla og utrusta Kristus-gripne og kallsmed-vitne tenrar til å gå med den glade bokskapen til frelse for dei som lever i mørker utover på jorda.

Men kva med oss som kjenner Jesus og gjerne har gått ærend for han?

Har vi verkeleg Bibelens Kristus?

Kan vi svara ja på dette nærgåande spørsmålet, skal vi få oppleva ei rikt velsigna jolehøgtid.

OLAV TOFT

Englene sang den
først for markens hyrder
Skjont fra sjel til sjel det lød:
Fred over jorden,
Menneske, tryd deg
Oss er en evig Frelsar født!

E.S. INGEMANN

Den sanne juleleden

At julen er gledens høytid, er det Gud selv som har bestemt. For engelbudskapet til hyrdene på Betlehemsmarkene lød:

Andakt

«Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. I dag er det født dere en Frelser, som er Messias, Herren i Davids by!»

Og over alt hvor dette engelens budskap har lydt, feires nå julens gledesfest. Riktignok på forskjellig måte og også med ulikt innhold. For feiringens ytringsformer står ikke alltid i samsvar med budskapets innhold. – Egentlig er det nok de få som har fått del i julens sanne og store glede. Det er derfor grunn til å gi akt på hva julegleden virkelig består i og hvordan den kan finnes!

«Frykt ikke!» – Julebudskapet er trøstens og håpets budskap til frykten og fortvilelsens verden. Det er lysets og håpets budskap til mennesker som i nød og avmakt famler i mørket etter håp og redning.

En Frelser født

«En Frelser er født, som er Messias, Herren i Davids by!» – Det lille barnet i krybben er oppfyllelsen av Guds løfte på fallets dag om en Frelser fra syndens følger, Satans makt og helvetets gru! Intet mindre!

Det er Kristus som er gledens innhold og kjerne. I ham har alle Guds løfter fått sin oppfyllelse. Derfor gjelder det å finne ham og lære ham å kjenne. Da først skapes den ekte julegleden i hjerte og sinn. Og da kan gjerne den ytre festglansen være minimal. Ja, selv i de fattigste kår blir gleden ekte og sann. For hovedsaken er å kjenne Jesus.

*Og finner du ham, da finner du alt hva hjertet kan evig begjære.
Da reiser seg etter hvert håp som falt, og blekner så aldri mere!*

Hvordan finne ham?

Men hvordan finne ham? Og hvor er han å finne? Den som ønsker svar på

det, må gi akt på engelens ord om hvem han er og hva tegnet er på hvor han lar seg finne!

Det er to sider ved budskapet vi vil peke på:

1. Hvem han er. – Alt ved profetens munn ble dette kunngjort:

«For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på hans skulder, og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste.»

Og engelens budskap til Maria lød slik:

«Se, du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus. – Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn...»

2. Hva tegnet er. – «Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.»

Hvor underlig dette er! – Himmelen kongesønn – Guds egen sønn – skal la seg finne som et lite barn i usle og ringe kår!

Dette er kristendommens paradoks. Det er ubegripelig for tanke og fornuft. For han lar seg bare finne av den som i tro gir akt på engelens ord om tegnet. Det var dette hyrdene gjorde. De gikk rett til Betlehem og fant det som engelen hadde sagt. Og de så og trodde. Så enkelt var det. Og de priste og lovet Gud for alt de hadde sett og hørt, slik det var blitt sagt dem.

Hvor er så vårt Betlehem? – Svaret på det er enkelt og klart: Du finner ham der han har åpenbart seg – i Guds Ord! Der møter du Jesus og der vil han åpenbare sin herlighet for hver den som tror.

Et underfullt budskap

Evangeliet er et underfullt budskap. Det er så enkelt, og så ufattelig. – Men hver den som tar sin tilflukt til det som står skrevet og tar det til sitt hjerte, finner i det en full forløsning fra det som mer enn noe annet tynger og trykker et menneske – syndens skyld og makt. For barnet i krybben kom til vår jord for å dele våre kår og ved sitt liv, sin stedfortredende

Mens folkene sov

(Mat 13,25)

Åndskampen raser som aldri før i vårt kjære fedreland. Det er et positivt tegn i denne kampen sett fra den side, at det ennå er krefter som kan «hamle opp» med de «negative» krefter.

Åndssituasjonen

Talsmenn for noen av våre naboland har for sin del gitt opp! – Tragisk! – Men kampen er også «negativ» i den mening at så mørkt er det blitt i vårt land, at nå har vi åndskamp av store dimensjoner nettopp på områder hvor det før ikke kunne tenkes. Guds Ord og grunnloven var øyestenene i vårt folk! – De ble vernet om! Kampen er hård og uhyggelig! Vi kan bare ane hva det vil bli hvis de «negative» krefter får «overtaket»! Med «negative» mener vi alt som kjemper mot Gud og hans rike – direkte og indirekte!

Men kampen er ikke begynt nettopp i disse dager! Det har vært «systemer» i målbevisst arbeid gjennom flere år! I de

mest tenkelige og utenkelige former har kampen foregått fra fraksjoner innen våre folkevalgte og like ned til de minste komiteer. Noen har sett faren gjennom mange år, ja, i alle år. De ble ikke hørt! Mange tidde i taus sorg! Og noen fikk «svi»! Materialisme og levestandard ble satt høyere enn de åndelige verdier! Atmosfæren ble sørnýssende!

Og plutselig så smeller det! – «Ulven» kan ikke lenger skjule seg i «fåreskinn»! Djævelen kommer ikke på silketøfler – han står der plutselig i sin majestet på «tresko»! Hvordan kunne han komme så langt? Mange svar muligens, men skal tro om ikke dette sier noe: «Mens folkene sov →! Gni søvnen ut av øynene og spør om du er med direkte eller indirekte på å la djævelen komme så langt! – Ta kampen opp i bønn og innsats. Ellers er vårt folk, våre barn og vår ungdom i den «hedenske forgård» tross dåp, søndagskole, konfirmasjon osv., før vi vet ordet av det. Og hva så? Må Gud forbarme seg over oss med vekkelse!

KRISTOFFER FJELDE

lidelse, død og oppstandelse skulle han sone vår synd og forlike det falne mennesket med Gud.

Det er så enkelt at jeg skal få ta imot det som er ferdig og fullført, uten egen innsats eller fortjeneste.

«Kom, for nå er det ferdig!»

Og det er for oss ufattelig fordi det er underets Gud som i Jesu komme til vår jord ble en av oss for å forlike oss med seg selv i Kristus.

Biskop Brorson har på en vidunderlig måte skildret dette Guds under:

En liten sønn av Davids rot,

og som er Gud tillike

For våre synders skyld

forlot sitt høye himmerike.

Det var ham tungt å tenke på
at verden skulle under gå.

Det skar ham i hans hjerte.

I slik en hjertens kjærighet
han kom til oss på jorden ned
Å lindre all vår smerte.

Gud er nå ikke lenger vred.

Det kan vi derav vite

At han har sendt sin Sønn her ned,
for verdens synd å lide.

Gjør dette vidi i verden kjent
at Gud for oss sin Sønn har sendt
Til jammer ve og våde!

Hvem vil da ikke være sæl
og trøste seg i ve og vel
Til Jesu rike nåde!

Det er avgjørende viktig å gi akt på de to sidene ved engelens budskap julenatt. Guds egen Sønn forlot sin himmelske herlighet og ble sant menneske, en av oss. Det gjelder å finne ham og lære ham å kjenne som Freller og Herre. For den sanne julegleden er å eie ham i troen. Det er en glede verden ikke kan gi og heller ikke ta. For den gleden er i Gud!

REIDAR ERIKSEN

Du være lovet, Jesus Krist!

Salmen som siteres nedenfor er skrevet av Martin Luther i 1523. Lars Aanestad skriver i «Kristen sang og musikk» at første verset er en tysk middelaldersk julesang, mens de andre vers er diktet av Luther.

Fra sangskatten

Åndelig lederskap

Åndsfattigdommen slår oss i møte i mye av den kristne virksomheten i vår tid. Mange bedehusforsamlinger opplever lederkriser. Ikke minst er mennene blitt borte.

Bokmelding

Midt i en tid som fokuserer sterkt på at kvinnen må bære ansvar i menigheten, opplever vi en gjennomgående mannskriple. Mennene svikter. Åndelige menn som er villige til å ta åndelig ansvar og lede Guds menighet, er det blitt stor mangel på. Eldstefunksjonen i forsamlingene er neglisjert og skadevirknogene uteblir ikke. Finnes det noen vei tilbake til åndelig sunnhet? Den kan bli vanskelig, men vi må sørge for å gå den riktige retningen, dirigert av Guds Ord og lydige mot det.

Gene A. Getz var med i en bibelgruppe av menn som ville samtale om hva Skriften sier om dem som skal være ledere i Guds forsamling. Det ble en besinnelse på Guds Ord som gav ham inspirasjon til å skrive denne boken.

Boken tar for seg formaningene og instruksene som blir gitt til de som skal ha ansvar i Guds forsamling i Timoteus- og Titus-brevene. Det er blitt en viktig bok. En bok jeg skulle ønske fikk stor utbredelse og ble gjenstand for fordypelse. Dersom formaningene fikk gjennomslag mellom oss, ville det bety fornyelse og åndelig slagkraft også i en forfallstid som vår. Jeg anbefaler den på det varmeste.

KJELL DAHLENE

Gene A Getz:
Ansvarlige menn.
Lunde forlag 1996, 128 sider

Det er ellers verdt å merke seg at en tysk, luthersk kirkehistoriker (Saase) har kalt denne salmen for «kristenhets mektigste julesalme». Grunnen er at den har et så mektig bibelsk innhold.

«Reformatoren syng ut sin og kyrkja si djupaste takk til Kristus for det høgaste av alle under: At Guds Son vart eit verkeleg menneske, fødd av Maria møy.»

– Den gjengis slik den nå står i Norsk Salmebok.

GUNNAR HOLTH

*Du være lovet, Jesus Krist,
menneske du ble for visst
og kommer som vår broder kjær;
nå gleder seg all himlens hær.
Halleluja!*

*Gud Faders Sønn av evighet
kommer fattig til oss ned;
og i vårt arme kjød og blod
nå kler seg Gud, vår Herre god.
Halleluja!*

*Han som all verden er for trang,
ligger på sin moders fang
som en av våre kjære små,
den Gud som lar oss opphold få.
Halleluja!*

*Nå rinner opp med hellig glans
over verden lyset hans,
og skinner inn i natten så
at lysets barn vi blive må.
Halleluja!*

*Ja, han som var Guds hjerte nest,
kom til jord som fremmed gjest
og fører oss fra dødens dal
med seg til Gud i himlens sal.
Halleluja!*

*Fordi han kom til jord så arm,
får du hvile ved hans barm,
og du blir både glad og rik,
hans kjære gode engler lik.
Halleluja!*

*Det har han gjort. Vi kan derpå
all hans kjærighet forstå.
Hver kristen glede seg derved
og takke ham i evighet!
Halleluja!*

Tre farlige bispeord

Slik som den åndelige situasjon er blitt i Den norske kirke etter hvert, er det nok naturlig og rimelig at mange troende – i alle fall langt på vei – har sluttet å regne med våre biskoper som rette åndelige veiledere. Likevel kan det være verdt å merke seg en del uttalelser, fordi de kan ha vidtrekkende konsekvenser. Vi skal ta fram tre eksempler her.

Kommentar

1. Syn på kvinnelige prester

I sommer ga Moldebiskop Odd Bondevik til kjenne at han etter «fornyet arbeid med tekstene» var kommet til at det ikke var grunnlag for å hevde at Bibelen forbyr kvinner å være prester («forstandere» o.l.). Han skiftet derfor overbevisning fra å være motstander til å bli tilhenger av kvinnelig prestetjeneste.

Som i så mange andre lignende tilfeller, viser det seg at det egentlig ikke er tale om at de aktuelle tekstene tolkes på en måte som gir bedre mening enn tidligere, men at en mener andre bibelord gjør det nødvendig å tenke at de Ordene som taler konkret om dette spørsmålet, må ha en begrenset gyldighet i en bestemt situasjon. Med rette er dette skiftet av standpunkt blitt omtalt som «et trist signal i bibeloppløsende retning» (K. J. Hallaråker).

Noe som det kan være nyttig å minne om i denne sammenhengen, er at det var mens Bondevik var generalsekretær i NMS og hadde det motsatte standpunktet, at denne organisasjonen gikk inn for å godta kvinnelige prester. Det er ett av mange eksempler på at ledere ikke setter noe inn på å kjempe mot en utvikling som er i strid med det de mener er rett ut fra Bibelen. Det er ikke uten bekymring at vi nå er vitne til at lederne i en annen stor misjonsorganisasjon, NLM, som er forpliktet på det såkalte «tjenestedelingsprinsippet» (egentlig en ganske god betegnelse), etter langvarig press fra grupper som mer eller mindre direkte går inn for «likestilling», forsøker å styre en grunnleggende endring som en mener skal kunne samle organisasjonen uten å forkaste det en er forpliktet på.

2. Bispetilsyn på bedehuset

Biskop Bjørn Bue i Stavanger har gått inn for at bedehusene legges inn under kirkelig tilsyn, eventuelt ved at det ordineres lekfolk til å stå for prestetjenesten der. Det er med ikke liten undring at en registrerer at dette framstøtet kommer samtidig som biskopenes villighet til å kjempe for rett evangelisk lære blir svakere og svakere.

I referat fra OF kan vi lese at ledere i store organisasjoner som NMS og Sjømannsmisjonen støtter dette fullt ut, mens andre har gått sterkt imot – selv om en i noen kretser skulle ventet en mer markert motstand mot forslaget. Vi kan ikke annet enn på det sterkeste advare de troende på bedehuset mot å slippe slik innflytelse til. At en bruker til talere prester som en vet forkynner et klart bibelsk budskap, er naturlig, og noe som har vært praktisert i alle år. Men jo mer den offisielle kirke utvannes åndelig, jo viktigere blir det å holde fast ved et uavhengig bedehusarbeid med utvetydig bibelsk forankring og veiledning. En god begrunnelse for dette standpunktet har vi i art. 28 i vår lutherske trosbekjennelse Augustana.

3. Porvoo og andre økumeniske uttalelser

Den såkalte «Porvoo-erklæringen» hvor anglikanerne og lutheranere har justert sitt forhold, er vedtatt av kirkemøtet på biskopenes anbefaling. Professor Carl Fr. Wisloff og andre har påvist at denne erklæringen inneholder uttalelser som er direkte i strid med vår lutherske bekjennelse, spesielt om bispeembedets nødvendighet og om offertanker i forbindelse med nattverden. I tillegg har biskopene godkjent en uttalelse hvor lutheranere er blitt «enige med representanter for den romersk katolske kirke om at de i bunn og grunn ikke ser så ulikt på rettferdigjørelselslæren når det kommer til stykket – på tross av at dette var en av reformasjonens hovedsaker.

Saklig sett går det neppe an å vise mer åpenlyst enn dette at en ikke anser det nødvendig å ta vare på vår evangelisk lutherske arv – selv om vi nok må regne med stadig flere framstøt i denne retning

Modernismen og troen

Det er tragisk at den kirke som i dag skulle være et lysende alternativ til modernismen, selv er gått i opplosning i møte med den moderne verden. Den protestantiske kristenhets er i stor grad markspist av bibelkritikk og liberal teologi. Karismatiske kirker og trossmenigheter søker å tilpasse kristendommen til markedets behov for suksess, helse og opplevelser. I en slik opplosnings-tid finner mange trøst i paveautoriteten, men den katolske kirke bygger ikke på Skriften alene. Forkynnelsen er i krise fordi den mangler evighetsalvoret. Sjelesorgen er mange steder redusert til en slags psykisk terapi, der folk får trøst til å leve *med* sin synd, framfor å ta et oppgjør med den og få trøst i Jesu forsoningsverk og hans tilgivende nåde.

Bladklipp

Men til en moderne markedsøkonomi hører stadig evne til å rette seg etter folks behov og villighet til å prøve nye metoder for å oppnå større effektivitet. En slik markedsorientert tenkning har vunnet inngang i kirkene. Det sentrale spørsmål er: Hvilke nye tiltak skal vi sette i gang for å oppnå kirkevekst og snu utviklingen?

Det mangler ikke på svar. Forkynnere må lese «Se og Hør» for å lære folks tankegang, sier noen. Vi må gå ut og evangelisere istedenfor å samles på bedhusene, sier andre. (Hvorfor er det ingen som foreslår å bruke mindre tid på TV og bruke den tiden til å evangelisere?) Vi må effektivisere givertjenesten, med autogiro og bankkort, sier etter andre. Andre vil ha mer liturgi, mer drama og moderne musikk og dans osv. Nå er det alltid grunn til å drøfte arbeids-

i tiden som kommer. Og det vil føre til større vansker for dem som vil holde fast ved denne åndelige arven. Samtidig tilslir nok denne utviklingen at bibeltroende kristne må gi klart uttrykk for at de må være skeptiske til og avvise all forkynnelse og åndelig veiledning som ikke klart og utvetydig holder fast ved vår evangeliske overbevisning.

GUTTORM RAEN

metoder i det kristne arbeidet, vi må være realistisk slik. Men vi skal være klar over at vi lett kan bli fanget av modernismens grunnleggende tenkning: Det finnes løsninger på alle problemer, det gjelder bare å finne dem og ta dem i bruk. Vårt problem er løsbart, og vi er selv i stand til å finne løsningen.

Bibelen tenker radikalt annerledes. Vårt dypeste og egentlige problem kan intet menneske løse. For vårt dypeste problem er at vi lever under Guds vrede. Vår verden er en fortapt verden. Det er bare Gud selv som kan frdle oss. Det har han gjort ved Jesu stedfortredende død for våre synder. Et menneske kan bli frlest ved troen på Jesus.

Men denne troen er det Gud selv som må skape. Intet menneske kan få til sann kirkevekst, uansett metoder. Misjon er Guds eget verk. Men Gud har kalt troende mennesker til å være hans redskaper. Og han har selv gitt oss åndelige våpen vi skal bruke i åndskampen – nemlig Guds Ord. Mennesker kommer til tro og blir oppholdt i troen gjennom de nådemidler som Jesus selv har innstiftet og knyttet sine løfter til.

JON KVALBEIN

utdrag fra artikkel i Fast Grunn 2/1996

Ny dikt-samling!

Ei heftje med dikt av Olav Nergård, kalt «Dommens hånd», er nå til salgs for kr. 58,- pr. stk. + porto.

(Nergård er godt kjent fra spalten i dette tidskriftet.)

Besøkning kan skje fra Bibelsk Tros Kassett-tjeneste, pb. 116-4320 Hommersak.
Tlf. 51 68 90 31.

Jesus – mit alt

Kristne har det ikke let i dag. Det er næsten ufatteligt, hvad de skal tage stil til. Ofte synes de ikke, at de har forudsætning for at udtales sig. Derfor vælger de at lytte til vejledere, som de har tillid til. Alligevel piner det dem, at problemerne er blevet så store og vanskelige, at de ikke selv kan få et direkte forhold til alt det, som foregår. Man kan have en følelse af, at der er sat en udvikling i gang, som ikke kan standses. Men hvad ender det hele med? Er vi på vej ind i en uhyggelig, direkte opfyldelse af de rædsler, som er beskrevet i Johannes Åbenbaring?

Fra troens slagmark

Vender vi oss til de spørgsmål, som vi kan give svar på, da må mange med sorg se, at familie og venner vælger en annen kurs og linie. Hvordan vil det se ud med sand og ægte bibeltroskab i vort land i løbet af nogle få år? Vi kommer ikke uden om, at mange af de bærende søjler i Guds menighed er ved at være til års.

Det mørke sind

Er det så underligt, at pessimisme og modløshed sniger sig ind? Det er virkelig svært at se mange gå en anden vej end den, som Guds klare ord viser os. Især er det tungt, hvis det er nogle, der står én nær.

Alligevel må vi spørge: Hvor kommer modløshedsånd fra? Paulus giver sin

Julegave-tips!

- Elisabeth og Helge Lindhjem:
«**Liv, frelse og framtid**» – kr. 95,-.
- Magne Straumstein:
«**Dyrt er du kjøpt**» – kr. 80,-.
- Randi Espeseth, Anne-Margrethe og Ole Andreas Meling:
«**Ankerfestet**» – kr. 80,-.

Disse sangkassettene kan bestilles hos Bibelsk Tros Kassettjeneste, pb. 116, 4320 Hommersåk. Tlf. 51 68 90 31.

Porto kommer i tillegg.

ven, Timoteus, svaret: Den kommer ikke fra Gud. Den er en af Satans gloende pile, og får den først lov til at tænde, kan den gøre ubodelig skade.

Paulus var sjælekenderen som få. Han vidste, hvad hans følsomme medstrider havde at kæmpe med. Derfor opfordrer han ham også indtrængende til at hente kraft fra nåden i Kristus Jesus og til at komme Jesus Kristus i hu.

Men hvad med alle spørgsmålene?

Men er det ikke at krybe uden om? Er det ikke at leve, som om vi ikke var en del af den verden, der går sin skæve gang?

Ærlig talt: Mon der er ret mange, som ikke føler verden og dens problemer som et dagligt pres? Vi bombarderes fra alle kanter, og selv om alt ikke er negativt, så går følelsen af undergang alligevel som en undertone gennem mange af budskaberne.

Det er viktigt, at vi får sagt til hinanden, at Gud har ikke givet os svar på alle ting. Derfor vil Han heller ikke, at vi skal svare. Der er virkelig grund til, at vi formaner hinanden til ikke at gå i Elifaz, Bildad og Zofars spor. De talte ikke retteligt om Gud.

Det store spørgsmål

Sandheden er, at der er ét stort spørgsmål, som er over alle andre, og det er, hvordan du og jeg skal blive frelst. Det er nemlig ikke selvfølgeligt, at nogen af os bliver det. Der er kamp om den enkeltes sjæl til det siste.

Noget af det, som har gjort størst indtryk på mig, er at møde kristne, som har levet deres liv med Herren gennem et langt liv. Alligevel er de optaget af et spørgsmål frem for andre, og det er selv at blive frelst. De kender Satans list og de uendeligt mange faldgruber så godt, at de ved, at sjælefjenden lader ingen i fred. Tvætimod, når alt synes besejret, kommer den onde dag, hvor han sætter ind med sit stormløb.

Den velsignede dødsdag

I oldkirken betragtede man sin dødsdag som noget stort. Man så på den som den

På leiting etter det første bedehuset

Bedehusene rundt om i landet, har det siste hundreåret vært samlingssteder for vekkelsens folk. De ble tjenlige redskaper for oppbyggelse og sjelvinnearbeid og baser for misjonsvirksomhet både ute og hjemme. I de senere år har også forskerne fanget interesse for bedehuset som en særpreget kulturbærer i folket vårt.

Bokmelding

Kristoffer Fjelde har lagt ned et betydelige arbeid med å finne fram til det første bedehuset i landet. Mange kirkehistoriske arbeider har kommet med noe upresise antydninger.

Fjelde drøfter sammenhengen og forskellen mellom de første samlingslokalene til Brødremenigheten og de loka-

lene som lekfolket bygde. Hos mange har bedehuset på Hjelmeland vært sett på som det eldste i landet, men Fjelde dokumenterer at før den tid ble det bygget bedehus ved Strand kirke. Bakgrunnen var at her fant brødrevnner og haugianere sammen i arbeidet for misjon ute og heime.

Skriftet har et betydelig noteapparat som viser kildene til opplysningsene og er også en invitett til den interesserte leser om å gå dypere inn i enkeltheter.

Takk til Kristoffer Fjelde som har gitt oss denne innsikten i røttene til en arv vi er svært takknemlige for.

KJELL DAHLÉNE

*Kristoffer Fjelde:
Det første bedehuset i Noreg
Sandnes 1995, 34 sider*

dag, hvor man blev født til det evige liv. Nu var der ikke længere nogen mulighed for nederlag. Sejren var for evigt vundet. Brorson var besjælet av samme tanke:
*Til lykke, kæmpesamling, ja,
o, tusindfold til lykke da,
at du var her
så tro især
og slap så vel herfra.*

Hvor trænger vi til at få den tone frem igjen! Vi er et pilgrimsfolk på vandring. Vort mål er himmelen. Lykkelig er den, som er nået vel hjem.

Vejen dertil

Skal du og jeg nå det, må vi gøre os klart, at det aldrig kan ske i egen kraft. Der er en anden, som må frelse os. Det er Ham, som vi mere end noget andet skal være optaget af. Hvis ikke Jesus bor ved troen i vore hjerter, da opgiver vi på halvvejen. Og Jesus skal leve sterk. Vi skal ikke bedrøve Hans ånd. Vi skal nære troens liv. Det sker ved alt det, som er gjort og fuldbragt. Guds gave til os har kostet Ham så uendeligt meget, så Han vil, at den skal være vort alt.

Vi må heller aldrig glemme, at hjerter, hvis sang er Jesus, drager andre til Ham.

Prøv at tænke på, hvilke mennesker det er, som har haft størst betydning for dit åndelige liv. Der er ingen tvivl om, at det oftest er dem, i hvem Jesus har levet stærkest.

Er vi kristne, der er fylt af Jesus, har vi noget at give en nødstedt verden – også i vår tid. Ja, vi har i virkeligheden det eneste lægemiddel. Alt hvad vi ellers kan udrette, skal vi ikke forklejne, men vi skal på den anden side heller ikke være blinde for, at det kun kan udsætte katastrofen. Den eneste, som kan frelse og give evigt liv, er Jesus. Men Han kan også gøre det. Han giver det til den ringe og uværdige, som i sin hjælpeløshed og først ikke kan andet end øse vand med glæde af frelsets kilder.

Tænk om vi kunne ophøje ogprise Jesus! Tænk om vi kunne tale om Ham med brændende hjerter, så andre kunne mærke, hvor godt det er at høre Ham til. Tænk om du og jeg kan leve således med Jesus, at andre begyndte at længes efter Ham. Det må vi være optaget af. Det må vi bede om. I Jesu navn kan det skje!

HANS ERIK NISSEN

Hvor går bibelskolen?

Bibelskolen vokste fram som en frukt av vekkelsene rundt århundreskiftet. Behovet for innføring i Bibelen var stort og ikke minst for å gi en håndrekning til personer med forkynnernådegaver, aktualiserte det.

Bokmelding

Mange kan i dag se tilbake på et bibelskoleopphold med takk til Gud og mennesker. Det ble en åndelig berikelse som de ikke ville ha unnvært.

I dag er bibelskolene blitt mange og kullene store. Bibelskolene prøver å favne mer og mer vidt både i fagkrets og i valg av virkemidler.

Derfor hilser vi Dag Risdals bok om bibelskolen velkommen. Risdal har mange års erfaring fra arbeidet i bibelskolen, både i Staffeldtsgate og på Fjellhaug. Han har kjent brytningene i bibelskolen på kroppen og setter søkerlyset på mange spenningsfelter.

Risdal lar Skriften selv kaste lys over de sakene han tar opp, derfor blir boken

mer enn en debattbok. Den gir veiledning og oppbyggelse ut fra Guds Ord. Videre gir den en god innføring i bakgrunnen for bibelskolen, og det åndelige grunnsynet som var bæresøylene i arbeidet.

Boken vil vende oppmerksomheten vår til den grunn som bibelskolen ble bygget på, hvor sjælesørgerisk undervisning til oppbyggelse rådde grunnen, hvor Guds Ords autoritet fikk rá uinnskrenket, hvor den åndelige fostring stod i høysetet. Søkerlyset blir satt både på lærer og elever, på bibelsyn og undervisningsmåter og ikke minst bibelskolens plass i åndskampen i folket vårt.

Risdal kan antydningens kunst. Han gir verdifulle impulser til å tenke videre og gir en solid plattform for videre vurdering. Men når det gjelder en del av synspunktene synes jeg han skulle vært mer direkte. Avveiene er så mange i dag at de trenger en klar og kontant imøtegåelse. Jeg tenker på at teateret trenger inn. Det søkes etter skuespillere, regissører, dansere, skribenter som kan formidle budskap med humor og ikke for sterkt brodd. Og slikt skjer hvor en minst skulle tenke det. Det personlige vitnesbyrdet blir borte. I stedet kommer innstuderte roller, ofte kombinert med klovnerier. Slike forhold vil bli ødeleggende for det åndelige innholdet i fellesskapet både i forholdet elev/lærer og mellom elevene.

Personlig synes jeg boken er forsynt med for mange uthevinger. Blir det for mange av den slags, undergraver de hverandre. Ikke minst virker en ny bokstavtype med store bokstaver forvirrende inn, men dette er tekniske ting.

Vi har i boken til Risdal fått et nyttig dokument til besinnelse på vår arv. Jeg håper at alle som har ansvar og omsorg for bibelskolen, tar seg tid til å sette seg grundig inn i Risdals bok. Vi trenger å spørre etter de gamle stier og samtidig utbe oss en dobbelt del av den ånd og kraft som fedrene har hatt.

KJELL DAHLENE

Jol

*Fred på jord!
So Herren helsar
oss i dag ved englekavad.
Komen er no han vår Frelsar,
Kristus, drott i Davids stad.*

*Syng det ut!
Den Gud som skapte
alt, han ligg ved moders barm!
Meir enn du ved fallet tapte
har du fenge, syndar arm.
Gud i kjøt!
Å, frelsens under!
Gud oss sjølv vil løysa ut!
Gled deg Sion alle stunder!
Satans velde, det fekk slutt.*

*Gud med oss!
Å, syng av gleda,
her er veg til Paradis!
Jesus, ja eg vil deg kveda
lov og æra, takk og pris!*

SIGVART ENGESET

Frå «Dropar – Fraa Livsens kjelda»

Dag Risdal:
Bibelskolen i åndskamp
Bibelskolearven – i aktuelt perspektiv
Stiftelsen «På Bibelens Grunn» 1996

119 sider

Hans Nielsen Hauge sitt liv

Rasjonalismen

Siste halvdelen av 1700-talet er ei mørk tid i norsk kyrkjesoge. Frå lærestolane i Tyskland og Danmark var rasjonalismen komne her opp til vårt land. I fylgle Heggtveit var dei fleste bispene og mesteparten av prestestanden meir eller mindre prega av denne. Dei såg det som si oppgåve å vera folke-lærarar.

Portrettet

Opplysing var det store i tida. Mange ville ha bort den gamle kristentrua og innføre ei ny forstandstru, såkalla «ren-sede religionsbegreper». Ikkje alle våga å gå så fort fram, men ved å gje folk opplysing, skulle ein over tid nå fram med det nye. Mange av desse prestane var føregangsmenn i praktiske og jordnære ting som jordbruk, feavl, mekanikk, astronomi med meir. Om presten Abraham Pihl, 1756–1821, heiter det at han dreia, gjorde smed- og snekkerarbeid, var urmakar, glasspuster, medisinar, destillatør med meir. Det seier seg sjølv at desse prestane hadde lite å gje folk til føde for sjela. Det vart steinar for brød.

Hans Nielsen Hauge

I denne mørke tida oppreiste Gud Hans Nielsen Hauge, «en lidet forsøkt og mindre skriftlærd dreng» frå Rolfsøy i Tune sokn. Han var fødd 3. april 1771. Foreldre var Niels Mikkelsen og hustru Maria Olsdatter. Dei var stillfarande og gudfryktige folk. Faren heldt husandakt, og mora lærde borna salmer og bøner. Hans var den fjerde i rekka av åtte syskin som vaks opp. I barneåra gjekk han med mange alvorstankar. «Så gikk jeg og grublet meget på himmeriket og helvetes tilstand, til jeg var 10–12 år. Da var jeg meget forvirret og beklemt utav det, dog altid holdt jeg det hos meg selv, hvilket var så meget verre. Thi hadde nogen fått det å vite, især min far, hadde jeg nok fått trøst og undervisning derom.» Tri gonger var han i livsfare. Den eine gongen kantra båten som var lasta med høy, og alle som var ombord kom i vatnet. Hans flaut innunder land, tilsynelatande livlaus. Broren fekk drege han på land. Då dei «hånterede» han, vende livet attende. Hans var då i sitt 13 år. Truleg har slike hendingar vore med å

prega han. «Jeg danset aldri, aktet lite om spill eller musikk, ville aldri være med i vertshus. Men når noen fortalte historier, samt talte om religiøse eller åndelige ting, deri fant mit hjerte interesse.»

Ungdoms tida

I sitt 16. år vart Hauge konfirmert av res. kap. Hammer. På vegen til kyrkja, var det ein i fylget som sa «I dag har Hans Nielsen også oppsatt hår.» «Jeg svarte: Har vi i dag staset op vårt legeme, så var det å ønske at vi ikke hadde glemt vår udødelige sjel, men at vi betenker det store løfte vi skal gjøre: Å forsake Djævelens gjerninger og vesen, og tro på Gud Fader, Sønn og Helligånd.»

Om åra etter konfirmasjonen, fortel han sjølv: «Jeg hadde mit liggende i verden, og jeg søkte på alle kanter å forhverve meg timelige eiendommer.» Han var lensmannskar hjå broren Ole, han var snekker, smed, og han dreiv med birøkt. Det siste var han ikkje udelt heldig med. Faren skriv i brev til han då han var i Fredrikstad: «Bierne er udi skogen henfløyet og borte blevne.» Han forpakta jordstykker og dreiv handel med slakt. I det heile må han ha vore ein sers nevenytig og praktisk ung mann, med ikkje liten forretningssans. 24 år gammal tok han teneste hjå madam Kruse i Fredrikstad. Der møtte det han eit langt barskare åndeleg klima enn han var van med. Han kom i lag med folk som banna, drakk og tura. Ein gong fekk dei skjenkt Hauge full. Det vart med den ein gongen. «Jeg holdt ved Guds Ord og sang Davids salmer ved nattetid og trøstet meg ved min Gud.» Snart vende han heimatt til farsgarden. I heile denne tida var Hauge ein flittig kyrkjegjengjar. Presten Seeberg var herrnhuter. Hauge stod lenge på god fot med han, men kom etter kvart i opposisjon til han. «Men da jeg kom til modnere alder, lærte jeg mere og mere å innse hans tiltagende svakheter.» Ein gong gjekk han til prestegarden for å tala presten til rette.

Den store ånds-opplevinga

Sist i året 1795 og først i 1796 ser det ut for at gudslivet har mognast hjå Hauge, og blitt meir inderleg. «Undertiden faldt jeg på kne og bad den Almektige Gud for sin Sønns skyld at grundfeste sin sandhet i

Jesus – verdens lys!

I Stavanger har en i lengre tid hatt et lysskilt med «*Jesus – verdens lys*». Skiltet var borte noen år, og det ble savnet. Til glede for mange er det nå tilbake på sin gamle, lett synlige plass, der det står som en påminnelse for alle og den enkelte. Det er viktig med en lyskilde, selv om lyset kan bli nærgående, ubehagelig og avslørende. Dette vet fienden.

I krigsårene 1940–45 var alle landets husstander pålagt å bruke blendingsgardiner. Ikke en strime lys måtte sive ut i mørket. Man gikk i mørklagte gater og veier med en følelse av uhygge. Ingen visste hva mørket skjulte.

Idag har vi en langt farligere «blendingsgardin», den som trekkes over Bibelen – Guds Ord – og erstattes av menneskelige tankebygninger. Respekten for Guds bud og skaperordning blir stadig mindre. Lovløsheten tar overhånd. I løpet av få år har vårt land fått en rekke ugodelige lover, og flere er under oppseiling. Lov om dødshjelp, «retten til en verdig død» diskuteres som aldri før. Hva er det som holder på å skje i vårt samfunn? Har vår velstand gjort oss kyniske og livsfiendtlige? Som en følge av abortloven må 14.000–15.000 forsvarslose, rettsløse barn bøte med livet hvert år, og de som er annerledes «lukes» bort.

Dette gjelder mennesker skapt i Guds bilde (1Mos 1,27), men som av mennesket selv gjøres verdiløse. Hvem er opphavet til lover som nærmest tvinger helsepersonell til å bli mordere? Hvor langt vil politikere – «lovmakere» – gå i sin forakt overfor Skaperen som er skapningens herre?

Ser helsepersonellet og forskerne hvilken fare dette innebærer? Lar vi oss presse lenge nok, blir vi likegyldige overfor liv og død, vi følger strømmen. Helsepersonell er aldri ment å være «håndtlangere» når det gjelder å ta liv, «luke» bort liv, ei heller til å gi en giftsprøyte til den som ønsker «retten» til en verdig død. Deres målsetting er å bevare og verne om liv, forebygge og hindre sykdom. Må vi oppmuntre til respekt for livet, et verdig liv.

Enhver kristen har rett og plikt til å si fra til landets myndigheter om at vi tar avstand fra lover som strider mot Guds klare vilje for liv og død.

Igjen – hva rommer ikke disse tre ordene: «*Jesus – verdens lys*!»

«Tro på lyset den stund dere har lyset, forat dere kan bli lysets barn! Dette talte Jesus, og han gikk bort og skjulte seg for dem» (Joh 12,36)

BRYNHILD LUND

mig, så jeg kunde bygge på den åndelige Klippe, Kristus, thi da troede jeg helvedes porte ikke skulde formå noget mod mig. Jeg påkaldte min salighets Gud at han vilde åbenbare sin Sønns kjærlighet i mig, skjænke mig sin Helligånd, som kunde lade mig se min elendighet og avmakt, og lære mig den vei jeg skulde gå for at følge Kristi fodspor.» Om føremiddagen 5. april 1796 kom gjennombrotet, som det vert jubilera for i år. Ivar Welle skriv: «Det ble den store dag for ham og for Norges kirkes historie.» Hauge gjekk ute på farsgarden og arbeidde. Under arbeidet song han på salma: «Jesus din søde forening at smage....» «Da jeg havde sunget det andet vers, blev mit sind så opløftet til Gud at jeg ikke sansede mig, eller kan udsige hvad der foregik i min sjæl, thi jeg var udenfor mig selv, og det

første min forstand samlede sig, da fortrød jeg på at jeg ikke havde tjent den kjære og over altting gode Gud, og at jeg nu syntes intet i verden var at akte. At min sjæl følte noget overnaturlig, guddommeligt og saligt, at det var en herlighed som ingen tunge kan udsige, det mindes jeg til denne dag så klart som det skulde være skeet for få dage siden, uagtet der nu er 20 år forløbet siden Guds kjærlighet så overvettet besøgte mig.»

Kva var det som skjedde der på Haugejordet den april føremiddagen for 200 år sidan? Hauge sjølv er ikkje i tvil: Det var ei etterføding til nytt liv. Frå den dagen kom det noko nytt inn i Hauge sitt liv:

Ein inderleg kjærleik til Gud og til nesten, og ein sterk trøng til å vitna for sine medmenneske. Alt same kvelden fekk han vitna for systrene sine, og to av dei

kom straks til sinnsforandring. I tri veker levde nå Hauge i åndeleg høgspenning. Han åt lite, og sov lite. Det var som alle syndige lyster var borte. Mora vart engstelig, men faren tok det meir med ro. «Han Hans greier seg nok», sa han. Det gjorde han ved Guds nåde. Men han måtte gjennom tvil og harde anfektingar. Betre gjorde det ikkje at dei sa han var blitt sinnssjuk. Det var Herren som utrusta sitt vitne. Og som så mange gonger brukta han kostbar skule.

I sjlevinnararbeid

Ved St. Hanstider 1796 gjekk han til Kristiania for å få trykt dei første bøkene sine. Elles verka han gjennom samtalar med den einskilde, ofte til stor velsigning. «Mange blev bevegede og forundrede, ja endel forandrede i sit sinn og levned.» Det var stor trøng etter å høyra Guds Ord. Hauge stod fram som lekpredikant første gongen heime i stova på Hauge. Det vart halde oppbygging der. Snart spreidde vekkjinga seg i bygda, så Rolfsøy vart som ein Herrens hage. Ved oppbygging hjå Iver Grålum på Grålum i Tune, kom presten Stevelin Urdal, res. kap. H. M. Schjødt samt fogden Radich til stades. Etter at Hauge hadde tala, stod presten fram og forbaud han å halda slike samlingar. Fogden viste til forordninga av 13. jan. 1741, den såkalla konventikkelpakaten, og meinte det var ulovleg å samlast slik. Det var første gongen Hauge kom i konflikt med presteskapet og den verdslege statsmakta. Det skulle verta mange slike i åra som fylgte.

Nå tok ei omfatande reiseverksemnd til. Den kom til å vara i 7 år fram til 1804, med korte avbrot. I desse åra sleit han mykje vondt på reiser i all slags ver og føre. Ei reis i Nordland fortel noko om det. «Fra Nordranen fik jeg mig en veiviser over et stort fjell til Saltdalen til hvilket sted det var 16 mil som jeg gikk på ski, da der var en uhyre mengde sne. Jeg var ikke fullkommen i at gå på ski, især oppad bakke, hvorfor det blev mig besverlig før jeg nåede høiden af fjeldet. Vi begynte en eftermiddag på denne reise, og da tvende døgn var forløbne, så vidste veiviseren ingen vei mere, men var forvildet. Min madpose, hvis beholding bestod af noget barkebrød og lidt kjød og var desuden liden, blev tom om morgenen og jeg blev ei alene ud mattet, men også heftig syg. Selskabet havde et lidet stykke kjød som de gav mig, og etter en liden hvile, at ligge i

sneen, thi andet fandtes der ikke at hvile på, kom jeg mig igjen. Selskabet var nu forvildet om veien, men som jeg hadde et lidet kompas i min lomme og tog det op, så blev jeg var at vi gikk syd til øst, og stedet hvor vi aktede os, skulde etter beretningen ligge nord til øst. Selskabet troede da mine ord, og etter at vi hadde taget denne kurs og gået en mil, så øinede vi den dal vi så meget lengtes etter.»

Såmannen Hauge

Hauge hadde lett for å koma på talefot med folk, både på tomannshand og i samlingane. Han hadde ei eigen evne til å venda samtalens inn på det åndelige og evige. I forkynninga var han botspredikanten som formana til omvending og nytt liv, og han var såmannen som sådde Guds Ord i hjarto. Noko fall nok på steingrunn.

Kor mykje som fall i god jord, vil æva visa. I åra fram til 1804 gjesta han dei fleste bygdene i Norge frå Lindesnes til Tromsø, sume fleire gonger. For det meste gjekk han til fots. Etter å ha gått ein dryg dagsmarsj, kunne han tala ved både to og tri, ja opp til fire samlingar. Ofte var ryktet gått føre mannen, slik at folk alt var samla der han kom. Stadig kom han i konflikt med styresmaktene, både dei geistlege og verdsleger. Fleire gonger vart han arrestert. Det var for det meste konventikkelpakaten dei viste til. I Trondheim sat han ein månad i tukthuset. Der skreiv han «Jeg er hos Gud i nåde...» Tri gongen vart han slegen. Første gongen var det presten Urdal som slo han. Den andre gongen var det ein skulehaldar. Tredje gongen var det ein assessor Zeidler. «Han slog mig gresselig med en svær stokk.»

Men i Bergen hadde Hauge ein fristad. Der fekk han kjøpt ein eigedom, og der tok han borgarbrev. Det hadde seg slik at biskop Brun let Hauge og venene hans vera i fred. Det var ikkje fordi han heldt av dei, men heller fordi han såg dei som ufårlege. Som den praktiske og omsorgsfulle mannen Hauge var, såg han det som si oppgåve å reisa verksemder av ymse slag, og å hjelpe venene til slike tiltak. Målet var å skaffa folk arbeid, og å gjera venene økonomisk sjølvhjelpe. Ivar Welle skriv at «Hauge var som skapt til økonomisk leder», og at han «hadde geniale praktiske grep ved anlegg av industrier over hele landet.» Det vart starta kopargruver i Vingjela, papirmølle ved Fennefoss, teglverk ved Kristiansand, lut-

kokeri ved Bergen, papirmølle på Eiker og mykje meir. Hauge skaffa seg fleire jekter som siglte på kysten, sørover med fisk, og nordover med korn.

I fengsel

I 1804 sto Hauge og venene hans oppe i omfatande industri og forretningstiltak. Etter kvart kom Hauge meir og meir i søkjelyset hjå dei sentrale styresmaktene. Den 24. april 1804 sende biskop Hansen i Kristiansand ei oppmoding om «å stanse et onde der vil ha et ellers elskverdig folks både fysiske og moralske fordervelse til sorgelig følge», til kanselliet i København.

Welle skriv: «Aldri før er en forfølgelse ved Guds styrelse kommet på et mer beleilig tidspunkt og blitt til større velsignelse. Hauge sto i en farlig stilling. De store handelsforetagender som han planla, kunne lett ha tatt den åndelige makt bort fra ham og hans venner. Nå ble denne fare avvendt. Og nå skulle den norske kirke få hva den alltid hadde manglet, nemlig et martyrium.» I 1804 skrev så kanselliet til alle amtmenn at Hauge skulle arresterast. Men då var han alt under lås og slå. Det hadde lensmann Gram sørgja for. Han hadde arrestert Hauge seks dagar før, då denne heldt oppbygging i Hokksund. Den 22. november tok han Hauge ut or arresten om kvelden og køyrde han til Kristiania. Der vart han sett inn i misgjerningsmenns arrest, og forvara under mange låsar.

Nå starta det med lange og nærgående forhøy både av Hauge og venene hans. Det seiest at ingen nordmann har fått livet sitt så nitidig granska som Hauge, og kome så vel ifrå det. Det gjekk ut brev til prestane i landet om å seia si mening om Hauge og den rørsla han skapte. Svara var for det meste i negativ lei. Seinare kom nok dette til å forandra seg. I fengselet vart Hauge sitjande. Dagane vart til år. Fengseloppahaldet vart ei påkjenning for han. Verst var det at han lenge vart sitjande uverksam. Dei tok ifrå han både lesestoff og skrivesaker, og han fekk ikkje taka imot vitjingar. Seinare vart nok dette lempa noko på, og han fekk mellom anna taka opp den gamle kunsten sin; strikking. Det var han ein meister i. Han strikka dei finaste votter som han selde til byfolk.

Som ventande var, vart fengselstida ei åndeleg krise for Hauge. Frå det andre året fekk han lov til å skaffa seg lesestoff.

Han kom til å lesa skrifter av meir rasjonalistisk og tvilsam art. Mange av venene hans var redde for hans åndelege liv. Ein human mann, justisråd Johan Bull, fekk lov å ta med seg Hauge på turar heim til seg. I 1809 fekk Hauge permisjon frå fengslet for å reisa rundt og oppretta saltkokeri på statens rekning. Men han måtte snart innatt. Hausten 1811 fekk han lov å ha fleire samkomer hjå justisråd Bull på Tøyen. «En gang leste jeg i fleres påhør. Da falt jeg i en særdeles gråt, bønn og Gudspåkallelse. I det samme kjente jeg en sinnsfornyelse.» Same året slapp Hauge heilt fri. Han var då så sjuk at det stod om livet. Mikkel Hauge kjøpte garden Bakkehaugen. Der vart han buande til 1817. Han gjekk straks i gang med å byggja ei kvern. I naudståret 1812 hadde ei tenestejente fullt arbeid med å dela ut mjøl til dei fattige, men endå tente han pengar på kverna.

Dei siste leveåra

Den 4. desember 1813 fall dommen. Hauge vart dømd til to års slaveri og til betaling av sakskostnader. Han anka dommen. Little julafstan 1814 fall den endelege dommen. Det vart ei mulkt på 1000 riksdl. og saka sine kostnader, til saman 1900 riksdl., som venene straks betalte.

I 1817 kjøpte Hauge eigedommen Breitveit i Aker. Der vart han buande resten av livet. I 1815 vart han gift med Andrea Andersdatter Nyhus frå Nes på Romerike. Ho fekk sonen Andreas, men døydde i barnseng. Hauge vart gift oppatt med Ingeborg Maria Olsdatter frå Fossum. Med henne fekk han tri born som alle døydde små. Etter at Hauge vart fri, var det mange som ville vitja han og tala med han. Millom del var både prestar, bispar og professorar. Mange skrev til han, og dei fekk alltid svar. Breitveit vart ein samlingsstad for venene i landet. Men helsa til Hauge var nedbroten. Han lei av fleire sjukdomar og plager som fylgje av det lange fengselsoppahaldet. 29. mars 1824 sov han inn, 53 år gammal. Noko av det siste han sa: «Følg Jesum!»

I takksemd til den Frelsar som reiste opp Hauge og opna vegn for den frie lekmannsforkynninga i vårt land.

ANFINN LINE

Kjelder:

Heggteit; Den norske kirke i det nittende århundrede.
Hans Nielsen Hauge; Utvalgte skrifter.
Ivar Welle; Norges kirkehistorie, bind III.

En tro som fører bort fra Jesus

Dette er ei bok jeg vil anbefale sterkt. Det gjelder både for den som er interessert i vår tids åndsretninger, og – ikke minst – den som har hatt befatning med trosbevegelsen, eller som kjenner noen som har det.

Bokmelding

Sammenlignet med førsteutgaven (1991) finner vi i den reviderte utgaven henvisninger til en del nyere litteratur, og et avsnitt om «Toronto-vekkelsen» (sml. Bibelsk Tro 4/95). Boka tar særlig opp tre saker: 1) Den historiske bakgrunn for trosbevegelsen og beslektede bevegelser (med ledere og forkynnere som Kenyon, Kenneth Hagin, T. L. Osborn, Yonggi Cho, John Wimber, Reinhard Bonnke, Ulf Ekman, Åge Åleskjær m.fl.), 2) de lærepunkter som særpreger trosforkynnelsen, og 3) hva det er som skiller denne forkynnelsen fra sann kristendom.

For det dokumenteres klart i denne boka at det dreier seg om en forkynnelse som legger vekt på helt andre ting enn det Bibelen gjør. Og det gjelder blant annet de mest sentrale lærepunkter, som *åpenbaringen av den treenige og allmektige og hellige Gud, læren om frelsen* (bl.a. at helbredelse likestilles med frelse fra synden), og – det som er bevegelsens sentrale punkt – *hva tro er* (lære å praktisere egen tro mer enn å stole på Kristus og hans verk). Det er høyst misvisende – som en stadig ser i avisinnlegg og lignende – å hevde at det ikke er påvist at trosbevegelsen er i strid med evangelisk lære, uten å ville ta stilling til det som er lagt fram i denne og annen litteratur som retter et kritisk økseklys på bevegelsen. (Den kalles med rette for «et annet evangelium».) En kan undres over at ikke flere ser de påfallende likhetspunkter det er mellom det som Jesus sier er typisk for de falske endetidsprofeter (Mat 24,23-24), og den måten slike moderne forkynnere opptrer og taler på.

Jeg er overbevist om at det som denne og lignende bevegelser målbærer, er en av de farligste innflytelser som har fått rom i kristne kirker i dag – ved siden av den liberale teologi og den feministiske

likestillingsideologi. Og i alle tre tilfelene finner vi – ved siden av utilslørte former – mer moderate retninger som ikke ser ut til å stå så langt fra tradisjonell kristen lære, men som samtidig ikke forstår hvor alvorlig avviket er, og ikke vil ta avstand fra det. Forfatteren nevner et par eksempler på dette fra karismatisk hold, og det er en kjent sak at Sarons Dal på mange måter har vært arnested for trosbevegelsens framvekst i Norge, og har utbredt noen av de samme slags vranglærer.

Det kan legges til at en side som sikkert er med og gjør bildet uklart for mange, er at trosbevegelsen ofte ser ut til å være mer avgjort og aktiv på å motvirke utglidningen på en del områder (f.eks. fosterdrap og vern om familien) hvor de tradisjonelle kirker og organisasjoner på grunn av innflytelsen fra de andre to retningene jeg nevnte, er blitt mer og mer unnfallende.

Forfatteren understreker at det er læren og forkynnelsen han bedømmer, samtidig som han regner med at det er mange kristne som bare merker seg at det brukes en god del bibelord og ikke får tak i at bibelske begreper brukes med et nytt innhold, og derfor ikke oppfatter hvor forskjellig innholdet er fra sann kristendom. Vi har derfor ikke rett til å si at det ikke kan finnes sanne kristne blant dem som hører til i en «trosmenighet». Dette er en rett og viktig skjelning, men denne kjengjerningen gjør egentlig bare innflytelsen enda farligere.

Skulle jeg nevne et trekk ved boka som jeg ikke er helt fornøyd med, må det være helt på slutten, hvor det ser ut til at sakramentene (særlig nattverden) vektlagges mer som motvekt mot trosbevegelsen enn rett forkynnelse av Ordet. Men ellers er det hele veien Bibelens ord som er den avgjørende målestokk for vurderingen.

GUTTORM RAEN

Geir Harald Johannessen:
Vekkelse eller villfarelse?
Trosforkynnelsen alias Herligheits-teologien: hvor herlig er den?
Revidert utg., Lunde forlag 1996

Sjeldent vare i vår tid

Magne Straumstein: *Dyrt er du kjøpt.*
Elisabeth og Helge Lindhjem: *Liv, frelse og framtid.*

Kassettanmeldelse

Det er med stor glede jeg anmelder disse to kassettene. Det er godt å merke at det er noen som ønsker å nå hjertene med sin sang. Når en hører mye av det som utgis idag, kan en få inntrykk av at det er beina utgiverne ønsker å nå... Begge kassettene er meget oppbyggelige. Innholdet er slik at du kan høre deg frelst og glad.

Tekst

Tittelen på kassetten til Magne Straumstein er en god oversikt over innholdet: «Dyrt er du kjøpt». Jesu død for våre synder er hovedtemaet. Mange av teksten går også ut på viktigheten av å nå målet til slutt. Sangene er oppbyggelige for enhver himmelvandrer. De fleste sangene er forholdsvis ukjente. «Å være din», «Guds altar på jorda» og «Rekk meg,

o Jesus din hjelpende hånd», kjenner mange. Resten var ihvertfall nye for meg. Magne Straumstein har selv skrevet teksten til fire av sangene.

Også kassetten «Liv, frelse og framtid» inneholder gode og evangeliske sanger. Tekstene er varierte og handler om Jesus som vår Frelser, himmelen, Guds omsorg og vekkelsestonen «Blir du med, blir du med?». Liv, frelse og framtid har bare den som eier Jesus. Det er budskapet som sitter igjen for meg. De fleste sangene på kassetten er noenlunde kjente, selv om det kun er fire av sangene som finnes i Sangboken.

Musikk

Felles for begge kassettene er enkel sang, ikke profesjonell, men behagelig. Det er det gode evangeliske budskapet som står i sentrum. Det brukes små musikalske effekter. Akkompagneringen tar ikke oppmerksomheten fra sangen.

Magne Straumstein synger på noen sanger duett med seg selv. Han akkompagnerer også med vekselsvis gitar, piano og orgel. Det vitner om stor musikalsk allsidighet! Fem av melodiene har han også laget, med stort hell. Spesielt melodiene til «Jeg jager mot himlen» og «Jeg vet ei dag ei heller time», er virkelig gode.

Elisabeth og Helge Lindhjem synger duett i klassisk musikklagstil. De akkompagneres hovedsakelig av piano og gitar og keyboard og synger begge rent og godt. Gjennomgående er melodiene til de sangene som de har valgt, veldig melodiøse og gode. En god melodi er ofte avgjørende for om sangen skal nå inn til hjertet.

Tekstuttalen blir sjeldent for god på kassett. Det er tilfellet også for disse to utgivelsene. Av og til kan nok teksten være litt utsydelig. Bl.a. har en del endestavelser lett for å falle bort. Men i det store og hele er det ikke vanskelig å få med seg hva som synges. Det medfølger dessuten tekstark til kassetten til Magne Straumstein.

Det er med stor frimodighet jeg anbefaler disse kassettene! De er en sjeldent vare i vår tid.

OLE ANDREAS MELING

Kassett- opptak

fra Bibelsamling 8.-10. nov. 1996.
Taler: Prof. Carl Fr. Wisloff.

- 1: Å våke med Jesus.
- 2: En grunn å stå å på.
- 3: En kurs å følge.
- 4: Dagens tekst.
- 5: Sann og falsk tale om kristen enhet
(om bl.a. Porvoo-erklæringen).

Pris pr. kassett: Kr. 40,- + porto.
Kan bestilles fra *Bibelsk Tros Kassettjeneste*, pb. 116, 4320 Hommersåk. Tlf. 51 68 90 31.

Profeten Joel og endetiden

AV DAG RISDAL

Leksjon 3

**Bibel-
forum**

Måter å lese Joelboken på

1. Joel er en *profetbok*. Med utgangspunkt i en aktuell og ødeleggende gresshoppesverm, forkynner profeten at en fiende hær en gang i fremtiden skal trenge inn i landet (Juda) og ødelegge alt rent fysisk.

2. Men profeten peker enda lenger fremover. I det profetiske perspektiv er ødeleggelsen gjennom gresshoppene – *Herrens dag* – et forvarsel på den avgjørende dom over jorden i endetiden.

3. Selv om vi fastholder at det her (i kap 1) dreier seg om *virkelige* gresshopper – med stor ødeleggende virkning – vil de kunne anvendes på ulike åndsbevegelser i endetiden, med stadig tiltagende grad av forførelse.

4. Joels bok har et *eskatalogisk* preg – med klare linjer frem til Herrens gjengang. I sak er det likhetsstrekk mellom Joels bok og Åpenbaringsboken. Begge skrifter er preget av et vekker-rop til Guds folk!

Under studiet av Joels bok kan en gjerne ha alle fire betraktningsmåter for øyet.

Kapittel 1: Herrens dag i gresshoppe-svermen

«*Herrens ord kom til...*» (v. 1). Slik innledes denne profetboken, som så mange andre profethøker i GT. I denne boken gjelder det Joel, Petuels sønn. Det er *Guds Ord* som fikk nedslag i denne personen – og dermed fikk Herrens Ånd makt over ham til å bringe ut det budskapet som Herren ville ha frem: «Etter at

Gud i fordums tid mange ganger og på mange måter hadde talt til fedrene gjennom profetene, har han nå i disse siste dager talt til oss gjennom Sønnen» (Heb 1,1-2).

Bortsett fra at Joel var profet i Juda – antagelig omkring 830 f. Kr. – kjenner vi ikke noe til hans livshistorie. At han virket i Juda (Syd-Riket), kan ha sammenheng med de mange stedsnavn fra syd som er omtalt i boken: *Sion* (2,1), *Jerusalem* (3,5) og *Juda* (3,6).

Det budskapet fra Herren som Joel skal gå med, er altså først og fremst rettet til Judas barn (3,11 og 3,24). Herren har alltid hensikt og plan med det han gjør!

Navnet *Joel* betyr at *Herren er Gud* (JHVH er Elohim). Interessanter er det at profeten *Elias* – som levde kun en generasjon før Joel – har innlemmet de samme gudsnavn i sitt personnavn, bare i motsatt rekkefølge. Elias betyr «*Min Gud er Herren*» – et sterkt og levende vitnesbyrd midt i en åndelig fallstid.

Denne likheten i navnene mellom *Elias* og *Joel* har blant annet vært et argument for at Joels bok er en meget *tidlig* bok. Enkelte mener at dette er den *eldste* av samtlige skriftprofeter.

Dette fullt mulig å trekke en saklig sammenheng mellom *Elias' åndelige program* og *Joels profetiske budskap*. Det synes å være en gjenlyd av dom – et ekko av Elias' djerke profetord hos Joel. – Om vi skulle trekke frem noe tilsvarende fra vår egen tid, viser det seg ikke sjeldent at et sterkt profetisk bud-

skap hos en forkynner kan få *gjenlyd* i den etterfølgende generasjon (f. eks. Ole Hallesby og hans etterfølgere).

Selv ordet Joel – *Herren er (din) Gud* – er i seg selv en sterk preken til folket om at de må vende om, mens det ennå er nådens tid. I Joels navn ligger det innebygget noe av det sterke budskapet som hans etterfølger Amos måtte bringe frem: «Derfor vil jeg gjøre dette med deg, Israel. Og fordi jeg vil gjøre slik med deg, Israel: *Gjør deg rede til å møte din Gud!*» (Amos 4,12).

Mens profeten Elias – ildprofeten på Karmel – hadde et sterkt oppgjør med den *ytre* avgudsdyrkelsen i Nord-Riket, Israel (bl.a. Ba'al – og Astarte-dyrkelsen), vender profeten Joel seg mer *innover* mot folkets samvittighet – *hjertelivet*. På den måten utfyller de forskjellige nådegaver hverandre i Guds rike.

Vers 1-4: Det som aktualiserer budskap om *Herrens dag* er en helt konkret, historisk *naturkatastrofe*. En gresshoppesverm – av uvanlig dimensjon – har trengt inn i landet (Juda) og voldt forferdelse, gru og ødeleggelse. Med andre ord er det noe helt overveldende som er skjedd – så det må huskes for etterslektens (v. 2-3). Dermed blir vi minnet om Rom 15,4: «Og alt som før er skrevet, det er skrevet til lærdom for oss, for at vi skal ha håp ved det tålmod og den trøst som Skriftene gir.»

*

I sydlige land kan gresshoppene bli en forferdelig plaje. Vi får et inntrykk av dette gjennom 2Mos 10,4

flg. – der gresshoppene var en av de ti plager Herren sendte inn over Egypt, som straff for at Farao forherdet sitt hjerte. I Skriften synes det å være en klar sammenheng mellom folkets *åndelige liv* og forholdene på *jorden* (marken). Gud kan sende straff som følge av synd: «*Jorden skal være forbannet for din skyld*» (1Mos 3,17).

I 5Mos 28 hører vi om velsignelsens og forbannelsens lov i menneskelivet – som følge av forholdet til Herren. Et klart eksempel på dette, finner vi i Jer 5,22-25 – der vi leser om de guddommelige ordninger i naturen. Men hvis det blir *synd og uorden* i menneskelivet, kan Gud gripe inn i naturens orden – slik at det blir *kaotiske forhold*: «Deres misgjerninger har gjort at dette er kommet i *ulage* for dere, og deres synder har holdt det gode borte fra dere» (Jer 5,25).

Joels bok er i så fall et eksempel på hvordan det kan gå med markens grøde når folket lever i ulydighet og synd. Herren sender *dom* i form av gresshopper. I *eskatologisk* perspektiv synes også gresshoppene å være et domstegn – et endetidstegn til stor plaje (Åp 9,3 flg.).

Her i vers 4 er gresshoppene uten tvil *bokstavelig* å forstå. Det er virkelige gresshopper, altså ikke symbol på noe annet – ingen åndelig gjørelse. Og gresshoppesvermen er meget levende skildret (v. 4). Det er et øyevitne som skildrer – men det hele har karakter av *profetisk billedspråk* – slik at profeten egentlig skuer *mer* enn det han ser.

Vers 4 lyder: «Det gnageren har levnet, åt vrimleren opp. Det vrimleren lev-

net, åt slikkeren opp. Det slikkeren levnet, åt ødeleggeren opp.»

De forskjellige navn kan enten dreie seg om forskjellige *arter* gresshopper – som kommer en etter en med stadig tiltagende grad av ødeleggelse. Men det kan også være navn på forskjellige *stadier* av en og samme art i gresshoppenes utvikling fra larve til fullt utviklet dyr.

Men uansett hvordan dette skal forstås, er resultatet *total* ødeleggelse. Og dette får innvirkning på hele landbruket: «Marken er lagt øde, jorden sørger. For kornet er ødelagt, mosten er tørket inn, oljen er svunnen bort» (v. 10).

*

Dermed blir det slått åndelig alarm: «Våkn opp, dere drukne, og gråt!» (v. 5). Den enkelte må våkne opp og gi akt på denne forferdelige plaje.

Katastrofen får følger for hele jordbruket, for hele landet – ja for hele folket! – Et vekker-rop fra Herren lyder også i Ef 5,14: «*Våkn opp, du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg.*»

I hvert av de sju menighetsbrevene i Åpenbaringsboken (kap 2-3) lyder det: «*Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.*»

Ødeleggelsen ble så voldsom, at selve *offertjenesten* i templet måtte opphøre (v. 7-9). Det åndelige liv ble faktisk berørt og gikk i stå.

Dette var det tyngste og verste. Skaden på marken ble så omfattende at man ikke engang kunne bringe sine offer i Herrens hus. «*Matoffer*» og «*drikkoffer*» hørte med til de daglige ofringer (v. 9). Til disse trengtes mel og most, men

disse midler var ikke lengre mulig å skaffe. Og dette førte til sorg blant prestene, Herrens tjenere.

*

Her i vers 12 fremgår det at *alle trær er tørket bort*. Det er meget talende! Her nevnes også *fikentrete*. I Bibelen (og særlig i NT) er fikentrete ofte et bilde på Israel. Når fikentrete er tørt eller visner, tyder det på en doms-tilstand over Israel (eller menigheten). I forbindelse med fikentrete ved veien, sier Jesus til det: «Aldri i evighet skal det mer vokse frukt på deg! Og straks visnet fikentrete» (Mat 21,19).

Vers 13-14: Her kalles prestene og de eldste til bot. I *katastrofetider* får alltid hyrdene og de åndelige ledere et veldig ansvar. Dette gjelder også konger – såfremt de har åndelig dømmekraft. Et eksempel på det har vi i 2Kron 20,1-4 – der den gudfryktige kong Josafat (av Juda) lyste ut en faste over hele folket – for at de skulle søke hjelp hos Herren.

Noe tilsvarende finner vi her i Joel 1,13-14. Det skulle utropes en hellig faste, en *høytidssamling* (sml. 2,15). Dette var et bilde på *Guds menighet* – som nå skulle samles!

Profeten sier ikke at de må lovsynge, eller lovprise. Her er heller intet forslag til forbedring, men de må – som følge av nøden – inn i Guds hus *for å rope til Herren!* (v. 14).

Under denne katastrofen var det kommet en bedrøvelse inn over både lederne og folket som helhet. Og det er store ting når det skjer i et folk eller i en forsamlings: «... For bedrøvelsen etter Guds sinn virker omvendelse til frelse,

som ingen angrer. Men verdens bedrøvelse virker død» (2Kor 7,9-10). – Og i denne sammenheng hadde *prestene* et særskilt ansvar – til å erkjenne *sammenhengen* mellom folkets synd og Guds dom ute i naturen: «For en prests lepper skal bevare kunnskap, lov skal hentes fra hans munn, for han er sendebud fra Herren, hærskarenes Gud» (Mal 2,7).

Men i lys av det alminnelige prestedømme har *enhver* kristen et åndelig ansvar – også til å si fra ut fra Guds Ord (1Pet 4,11).

*

Vers 15 lyder: «Ve oss, for en dag! For nær er *Herrens dag*. Den kommer med ødeleggelse fra Den Allmektige.»

Her møter vi for første gang hovedtemaet i Joels bok, nemlig *Herrens dag*. Her kommer straffen for utroskap og synd gjennom en ødeleggende gresshoppesverm. Og dette temaet – Herrens dag – utfolder seg videre i kap. 2 og 3 i Joels bok med tiltagende intensitet og styrke.

Ofte er det vel slik når Gud kaller et menneske til omvendelse gjennom en sykdom eller et uhell. Hvis vedkommende da vender om, blir det glede og seier. Men hvis denne person ikke vender om, men i stedet forherder seg mot Guds kall, kan tukten og straffen fra Herren bli mer og mer forsterket.

Herrens dag i Joels bok – og gjennom Skriften som helhet – er å ligne med bølger som kommer når en storm nærmer seg. Bølgene blir stadig mer voldsomme. Joels budskap klinger som en *domsbasun* – et *vekker-rop* – til folket i profetens samtid. Budskap-

pet klinger med rystende alvor, så det skaper åndelig jordskjelv i hjertene.

Det *syn* og den *åpenbaring* Joel får, er sentrert om *Herrens dag* (yom JHVH). Vi finner det også i 2,1; 2,11; 3,4 og 3,19.

*

Som nevnt i innledningen, ligger det et *dobbelts* program i Herrens dag. Det er først og fremst den dag Herren skrider frem til dom, straff og vrede.

Men det finnes også én mulighet til redning og frlse på denne dag – men kun én. Og det skjer gjennom *et stedfortredende offer* som Gud selv brakte. Da lyder det: «*Det er fullbrakt*» (Joh 19,30).

Nå har vi allerede sett dette tema – Herrens dag – er et sentralt tema hos profetene i GT. Hvis vår antakelse om at Joel er den *eldste* av samtlige skriftprofeter er rett, vil det være naturlig at han baner vei for budskapet om *Herrens dag* også hos de etterfølgende profeter og i Det nye testamentet – like frem til Åp 1,10. For *Herrens dag* – som *dommens* og *frelsens dag* – har saklig sammenheng med spenningen mellom *lov* og *evangelium* – faktisk gjennom hele Skriften fra begynnelsen til enden.

*

På den måten er gresshoppesvermen uttrykk for *Herrens vrede*: «...Eller skjer det vel en ulykke i en by uten at Herren har gjort det?» (Amos 3,6). Herrens forbannelse har rammet Juda. Dette er ingen tilfeldighet. Det eneste som kan *avverge* ytterligere dom er at folket gjør bot og vender seg til *ham* – som ble rammet av Guds forbannelse (Gal 3,13). →

I hele avsnittet fra vers 13-20 ser vi hvordan den historiske straffetterfølges av et profetisk budskap. Slik er det ofte i Skriften. Historie og guddommelige ord faller sammen. Det er *Gud* som handler gjennom gresshoppesvermen – og det er *Gud* som taler gjennom sin profet Joel. Da vil Ordet kaste lys over historien og tolke den.

I neste del av kap. 1 er ødeleggelsen skildret i sterke farger. Såkornet er tørket bort (v. 17), buskapen stønner (v. 18), ild og flammer har utbrent jordens føde. Med andre ord: *Total ødeleggelse* – intet er spart – intet er igjen! – Dette er som en *foregripelse* av dommedag: «Ve oss, for en dag!» (v. 15).

Det hovedinntrykk en sitter igjen med etter kap. 1 i Joels bok, blir dette: «*For tiden er kommet da dommen skal begynne med Guds hus. Men begynner den med oss, hvordan skal det da ende med dem som ikke vil tro Guds evangelium*» (1Pet 4,17).

Og det er som Joel vil ha forkjent: Om ikke folket nå vender om til Herren, kan det komme en enda verre katastrofe over folket.

Dette var ikke bare en trussel for Juda den gang, men den kan gjelde oss i dag!

*

Gresshoppene her i Joel 1,1-4 bør vi betrakte som *virkelige* dyr. Her i teksten synes det *ikke* å være en åndeliggjøring. Men det forhindrer ikke at når vi skal *aktualisere* dette budskapet, kan de forskjellige gresshopper som nevnes her i vers 4 anvendes på forskjellige *ånds- og svermerbevegelser* i tiden. Og slike forførende beve-

gelser vil sannsynligvis tilta i endetiden.

«De siste dager skal det bli religion uten Den Hellige Ånd, kristendom uten Kristus, tilgivelse uten bekjennelse, frelse uten gjenfødsel, politikk uten Gud og himmel uten helvete» (William Booth).

Her er nemlig et viktig moment ved sammenligningen mellom *gresshoppene* og tidens mange åndsbevegelser. De forskjellige gresshopper (v. 4) ser nemlig *ikke* like farlige ut, men de *er* farlige.

Vi kan faktisk tale om et *ordspill* mellom gresshoppene og de ulike åndsbevegelser som opptrer i dag. Vi sier at gresshoppene *svermer* – de flyr i mengder fra sted til sted. De kan tilsynelatende ikke være i ro.

Noe tilsvarende gjør seg gjeldende med tidens åndelige svermerbevegelser. En stadig uro synes å være der. Åndelig svermeri innebærer et følelsesmessig engasjement. Lett bevegelige person-typer som ligger an for det spontane, kan bli offer for svermeri.

Men begrepet svermeri har først og fremst med *den kristne lære* å gjøre. Og dette er det farligste. Blir det et *uklart* forhold til Bibelen og læren – f.eks. i synet på synden og nåden – er *avsporingen* der med en gang. Eller om det legges noe til eller trekkes noe fra Den Hellige Skrift (Åp 22,18-19), er dette skjebnesvangert.

Men det er enda et likhetstrekk mellom gresshoppene og de moderne svermerbevegelser. Mange unge i disse bevegelser kan i lengden ikke være i en og samme forsamling, men de må stadig prøve noe nytt.

Heb 10,25 advarer oss mot å forlate vår egen forsamlings.

Dermed blir disse nye åndsbevegelser (og deres medlemmer) preget av «flakkesinnet» – som har noe av samme rastløse vesen som Satan selv (Job 1,7). En slik *flacking* fra sted til sted advarer Jesus imot (Mat 24,23-26). Det samme kan sies om de ulike åndsbevegelser som for tiden opptrer – med sine suggererende forførelser. (Som eksempel kan nevnes: Den karismatiske bevegelse, Oase, Sarons Dal, Livets Ord, trosbevegelsen og Torontovekkelsen).

Om gresshoppene ser vi at det som den ene gresshoppeart ikke la øde, legges øde av den neste. Og resultatet av gresshoppenes herjinger fremgår av Joel 2,3: «...Som Edens hage er landet foran dem, bakom er det en øde ørken. Ingen slipper unna dem.»

Noe tilsvarende synes å innitre der disse bevegelser får anledning til å influere på de unge. For de kan i sin forkynnelse gjerne bruke ordet Jesus, men er det Bibelens Jesus – den korsfestede Frelser – de forkynner?

De taler mye om Ånden, men er det Bibelens Hellige Ånd som ikke vil «vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet» (1Kor 2,2). De bruker ordet *evangelium*, men er det budskap om frelse fra *synd* på forsoningens grunn det dreier seg om?

Apostelen Paulus skriver om dette: «For om det kommer en til dere og forkynner *en annen* Jesus, som vi ikke har forkjent, eller om dere får en *annen* ånd, som dere ikke før har

BETAL ÅRS-KONTINGENTEN!!!

I dette siste nr. av Bibelsk Tro 1996 vil vi gjerne takke for forbønn, omtanke og gaver til bladet.

Vi håper at dere setter pris på tidskriftet og fortsatt ønsker å få det tilsendt.

I dette nummeret vil du finne en giroblankett. Det minner deg om at det er tid for fornyelse av abonnementet.

MOTTATT, MEN IKKE BETALT?

Noen har bestilt bladet, men ikke betalt. En påminnelse også til dere.

Selvsagt går det an å sende bladpengene for 1996 og 1997 på samme giroblankett.

LIKE RIMELIG!

Årsabonnementet er fremdeles kr. 100,- Kr. 70,- for skoleungdom.

GAVE-ABONNEMENT

Hvorfor ikke gi Bibelsk Tro som en gave til slekt og/eller venner? Skriv til oss, og vi sender også nr. 6/1996 til slike.

(Bankgironr. + norsk og dansk postgironr. finner du på side 1, spalte 1.

fått, eller et annet evangelium, som dere ikke før har mottatt – da tåler dere det så gjerne» (2Kor 11,4).

Om vi åpner for en liten sprek av noe annet enn «Ordet om korset», kan dette bli skjebnesvangert. Galatermenighets historie er en uhyggelig illustrasjon av dette. Apostelens kommentar til denne menighets villfarelse er denne: «*Dere begynte i Ånd, vil dere nå fullføre i kjød?*» (Gal 3,3).

En forkynner uttrykte saken slik: «Hvis du har Jesus – og litt til – har du for lite til å bli frelst! Men om du har Jesus alene, vil du kunne nå himmelen!»

Det bibelske budskapet er enkelt og klart: «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri» (Joh 8,36).

Men det å befinne seg i en «åndsbevegelse» som ikke

har dette frigjørende evangelium, vil for en ærlig sjel i lengden føre til mangel på åndelig tilfredstillelse! – Da vil en lett komme på den tanke: Jeg må komme over i en annen «åndsbevegelse» – med en større fylde av åndelighet!

Dette virker nesten som en slags åndelig narkotika. En må stadig ha mer! Hvis man ikke blir tilfredsstilt med den åndelige potens i Livets Ord, kunne man jo forsøke Toronto.

Merkelig nok – dette var overskriften i en artikkel i Vårt Land 3. okt. 1995: «*Forlater Livets Ord – mange velger Toronto*».

Avisen utdyper dette slik: «Medlemmer forlater Livets Ord til fordel for Toronto-bevegelsen.» – Den som leser dette, vil tenke omtrent slik: Om en tid, vil vedkommende gå trøtt der også!

Dermed kjenner vi oss igjen i Joel 1,4: «Det gnagenren har levnet, åt vrimlaren opp. Det vrimleren levnet åt slikkeren opp. Det slikkeren levnet, åt ødeleggeren opp.» – Men det uhyggelige ved vår åndssituasjon, er at dette nå ikke dreier seg om gresshopper, men om åndsbevegelser.

Disse nye bevegelser er farlige og forførende. De lover gull og grønne skoger, men etterlater seg ørken og brent mark – som gresshoppene gjør. «Men bli du i det du har lært og er blitt overbevist om. Du vet jo hvem du har lært det av» (2Tim 3,14).

Et annet ord til ettertanke er: «*For vi har fått del med Kristus, så sant vi inntil enden holder fast ved den første, fulle visshet*» (Heb 3,14).

(Forts. i neste nr.)

Jeg tror...»

Trosartiklene

3. artikkelen

AV GUTTORM RAEN

*Barne-
lærdommen*

«**JEG TROR på Jesus Kristus, ...som før ned til dødsriket, sto opp fra de døde tredje dag, før opp til himmelen, sitter hos Guds, den allmektige Faders høyre hånd, skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde.»**

Fornedrelse og opphøyelse

For å bli vår Frelser fornæret Guds Sønn seg slik at han gikk inn i våre kår, tok vår synd på seg, og ga sitt liv for at vi skulle ha syndenesforlatelse og fred med Gud.

Derfor består Jesu liv som menneske av to deler: (1) Fornedrelsen, lydighetens vei til korset, og (2) opphøyelsen, at Gud har gitt ham «det navn som er over alle navn» (Fil 2,6-11; Rom 1,3-4). Det første måtte til for at vi skulle bli frelst (sml. Heb 12,2). Men da frelsesverket var fullført, satte Gud ham inn i en herliggjort tilstand, som aldri tar slutt.

Vi ser i Det nye testamentet at dette både omtales som Guds gjerning (sml. de bibelstedene vi har henvist til ovenfor), og som Kristi egen gjerning (f.eks. Heb 2,14). Begge deler er rett, og viser viktige sider av frelsesverket og hvem Jesus er. Det er den siste uttrykksmåten vi finner i den apostoliske bekjennelse.

Jesu fornedrelse besto ikke først og fremst i at Guds Sønn ble menneske. For det er han også i opphøyelsen. Men den består i at han gikk inn i

syndige menneskers kår og kom til dem som «ikke tok imot ham» (Joh 1,10-11).

Det var ved oppstandelsen Gud bekrefet gyldigheten av frelsesverket og gjorde at Jesus Kristus står fram som Herren over alle ting. Men før dette omtales, har vår bekjennelse et annet ledd.

Jesus i dødsriket

Det har vært delte meninger om hva som skal ligge i uttrykket at Jesus «før ned til dødsriket». Noen legger vekten på at dødsriket i Det gamle testamentet omtales som de dødes oppholdssted, og mener at dette er siste trinn i Jesu fornedrelse. Det er en bekrefteelse på at han virkelig var død, og ble lagt i graven.

Men det er flere steder i Det nye testamentet som tyder på at det er noe annet som først og fremst skal understrekkes. Frelsesverket var fullført og Satans makt brutt i det øyeblikk Jesu lidelse hadde nådd sitt mål, da han oppga ånden på korset (Kol 2,15). Det er derfor mest nærliggende å se på dette som det første trinn i Jesu opphøyelse. Allerede før steinen på påskedag ble veltet fra graven, var Jesu seier kunngjort for alle åndemakter.

Det skal være til trøst for oss at vår Frelser ble lagt i graven. Døden er vår siste fiende (1 Kor 15,26; sml. 2Kor 5,1). Men den som dør i troen på Jesus Kristus, har med dette vunnet seier over alle verdens åndelige fiender (sml. Joh 16,33).

Oppsto fra de døde

Jesu død og oppstandelse er hovedpillarene i vår

frelse. Uten Jesu død på korset ville det ikke finnes noen soning for vår synd. Uten hans oppstandelse, ville det ikke være mening i å tale om nytt liv i samfunn med Gud.

Det er dette som egentlig er «jordens største under». Derfor er det også mot dette vanstroen setter spesielt hardt inn, enten den nå kles i teologiske vendinger eller i en annen drakt, enten det skjer ved fornekelse eller ved omtolking. For det siste er heller ikke så uvanlig, at en betrakter påskens og Kristi oppstandelse bare som symbol for en eller annen form for fornyelse eller åndelig ny-skaping.

Her som andre steder er det viktig at vi legger merke til hva det er Guds Ord sier har skjedd, og hva det betyr for oss.

Som vår Frelser er Jesus «førstegrøden» av dem som er stått opp fra de døde (1Kor 15,20). Han som sto opp, er den samme person, det samme mennesket som ble lagt i graven. Men han står opp med et herliggjort, himmelsk legeme (1Kor 15,47). Alle som tror på ham, eier håpet om å få del i den samme oppstandelsen. Dette var også de troendes mål i den gamle pakts tid (Mat 22,31-32).

Det kan være godt for oss å tenke over hvordan Bibelen omtaler Jesu oppstandelse som historiske kjens-gjerninger, selv om vi ikke kan regne med å overbevise mennesker om troens saker ved hjelp av argumenter. Selv ikke de arge-ste motstanderne kunne motsi at Jesus var stått opp av graven, unntatt ved direkte løgn og ved å betale for at øyenvitner skulle

vitne falskt (Mat 28,11-15). Mest tydelig kommer dette fram da Jesu disipler noen få uker seinere begynte å forkynne om hans død og oppstandelse (Apg 2). De som hadde makten, kunne jo i så fall lett ha påvist at det disiplene sa, ikke stemte. Og det aller sterkeste vitnesbyrdet er nett-opp at disiplene, som var vanstro og bunn fortvilt da Jesus døde, etter å ha møtt den oppstandne Herre var helt forandret. Fra og med pinsedag sto de fram og vitnet frimodig om Kristus og betydningen av hans død på korset, endog om det kostet dem livet. Flere hun-dre hadde til ulike tider møtt ham i tiden fra påske-dag til han for til himme-len (1Kor 15,5-8).

På den tredje dag
Bibelen legger vekt på at Jesu oppstandelse skjedde på den tredje dag (eller «etter tre dager og netter» – som det sies etter den regne-måte som da var vanlig for en periode, hvor både før-ste og siste dag telles med).

En side som kan ligge i dette, er at dette er så lang periode at det er et godt bevis for uholdbarheten i påstander om at Jesus bare var «skinndød». Og disiplenes fortvilelse nådde sitt bunnpunkt (sml. Emmaus-vandrerne, Luk 24).

Men først og fremst har det å gjøre med Guds plan for vår frelse. Jesus selv talte om det flere ganger på forhånd (Mark 8,31; 9,31; 10,33-34). Også Det gamle testamentet inneholder direkte vitnesbyrd om dette (sml. 1Kor 15,4; Mat 12,40).

Kristi himmelfart
Det som trosbekjennelsen sier om Jesu liv og virke,

er «stikkord» som minner oss om hovedsakene. Etter oppstandelsen var det en periode på 40 dager hvor Jesus på mange forskjellige steder møtte sine disipler (Apg 1,3), og ga dem troens frimodighet og kal-let til å bringe evangeliet ut til hele verden. Dette er det viktigste av alt det som skjer i verden fram til han kommer igjen (Mat 24,14; 28,18-20).

Så ledet han disiplene ut på Oljeberget, velsignet dem, og ble løftet opp inn-til skyene skjulte ham for dem (Luk 24,50-51; Apg 1,9).

Vi må forstå rett hva som ligger i dette. Noen moderne teologer sier at det er uttrykk for et for-eldet verdensbilde som vi ikke kan tro på lenger. Men hverken det at han før ned til dødsriket eller det at han før opp til himmelen, skal forstås i «geografisk» mening, som uttrykk for et spesielt fysisk verdens-bilde. (Vår tids astrono-mer og meteorologer ut-trykker seg jo heller ikke særlig «vitenskapelig» når de bruker uttrykk som at solen går opp og går ned, men vi har ikke noen mer tjenlig måte å si det på.)

Det som Kristi himmelfart markerer, er slutten på hans jordeliv og hans synlige nærvær i verden. Hans virke skal ikke være begrenset til ett sted eller område, som det var før hans død og oppstandelse. Heller ikke skal han i den tidsalder vi lever i, nor-malt vise seg i synlig skik-kelse, som i tiden mellom påskedag og himmelfarten.

Men det betyr på ingen måte at hans virke er be-grenset eller hans nærvær mindre direkte. Det skjer bare på en annerledes måte. Han er nær der

Ordet forkynnes og nåde-midlene forvaltes. Han er med sine hver dag, enten dagen er mørk eller lys (Mat 28,20). Gjennom Den Hellige Ånds virke er også Sønnen og Faderen til stede (Joh 14,16-21).

Det var dette disiplene forsto, da de vendte tilbake fra Oljeberget i *glede* etter at de hadde sett Jesus fare opp til himmelen (Luk 24,52-53). Sterkere kontrast kan vel ikke tenkes til deres mismot og fortvilelse da Jesus ble korsfestet.

Ved Guds høyre hånd

Jesu gjerning i dag – fra hans himmelfart til hans gjenkomst–summeres opp i uttrykket om at han sitter ved den allmektige Guds høyre hånd.

I dette ligger for det første at han har all Guds makt og myndighet. Alle andre makter og myndigheter er ham underlagt (1Pet 3,22).

Spesielt blir denne sannheten understreket i forbindelse med de troendes liv og tjeneste her i verden (Mat 28,18-20). Han som er vår Frelser og Herre, han ser til sine, styrer Guds rikes sak, og har makt til å lede og bevare.

En sak til blir det lagt særlig vekt på. Han som har fullført frelsesverket, er nå i himmelen og gjør vår sak gjeldende for Guds trone. Han er alltid i forbønn for dem som hører ham til (Heb 7,25). Vår Frelser er selv vår talisman i himmelen.

Jesu gjenkomst

Verdens historie kommer til å ende på en helt annen måte enn de fleste tenker eller håper på. Framskritt og håp om at større poli-

tisk makt skal kunne skape stabilitet og gode kår, er det mål som stadig står i fokus. Bibelen taler om at dette en dag kommer til å kulminere i et forent verdensrike gjennomsyret av Satans makt og innflytelse.

Men det en som har større makt enn dette.

I bibelsk lys har den tids-epocha vi lever i, en bestemt begynnelse og en bestemt slutt. Det er tale om Jesu første og andre komme til jorden, og de begivenheter som er knyttet til hver av disse (Heb 9,27-28).

Vi kan godt bruke bildet av ei bru om dette. Vi vet at den må ha to sikre bruer, selv om mørke og tåke kan gjøre at vi ikke ser over til den andre siden. Slik er vårt liv som troende i denne tidsalder. En vandring mot det mål Gud har satt i himmelen, som skal virkelig gjøres når Jesus kommer igjen. Løftet om at han skal komme igjen, setter vårt liv og vår tjeneste inn i dette rette perspektiv.

Dommen og det evige liv

Det er særlig en sak som blir understreket i forbindelse med Jesu gjenkomst: Han som første gang kom som *en tjener* for å sone vår synd, skal *komme igjen i herlighet for å dømme alle mennesker* (Mat 25,31; Joh 5,27).

En sak som Bibelen understreker i forbindelse med dette, er at *alle* mennesker skal fram for hans domstol. Også de som har forkastet ham, skal en dag møte ham som den rettferdige dommer (Fil' 2,10; Åp 1,7; 20,12).

At det kommer en dom, er et viktig trekk i om-

vendelsesforkynnelsen (Apg 17,31; Pred 11,9). Rett tanke om disse ting har også betydning for kristenlivet (Rom 14,10).

En annen avgjørende sak er at dommen har to utganger (Mat 25,31 flg.) Det er enten tale om evig liv i Guds fullkomne, himmelskerike, eller om fortapelse, evig død borte fra Gud.

Men når det gjelder det evige liv, ser vi at det står noe spesielt om de som hører Jesus til. Deskal ikke frykte dommen (Joh 5,24), men har sine navn skrevet i livets bok, som er den første som skal åpnes (Åp 20,12).

Rett vektlegging

Det finnes en del mennesker som når det gjelder de siste tider, er svært mye opptatt av sammenhengen i «endetidsbegivenhetene», av «tusenårsriket» og så videre. Det spørsmålet skal vi av gode grunner ikke si noe særlig om her.

Men vi skal legge merke til at vår bekjennelse ikke retter oppmerksomheten mot begivenhetene i seg selv, men mot *ham* som skal komme. Det er et viktig perspektiv. For det kan lett bli slik at vi tenker og taler upersonlig om disse sakene, blir opptatt av å finne ut detaljer i det som skal skje, og glemmer hva som er hovedsaken.

Når det gjelder det som ligger foran, er det viktig å konsentrere seg om de hovedtrekkene Gud har åpenbart for oss. Detaljene i profetiene er ikke gitt for at vi skal spekulere om dem på forhånd, men for at vi skal ha veiledning til å vurdere det som skjer når tiden kommer.

(Forts. i neste nr.)

**NY,
AKTUELL
BOK!!!**

Dag Risdal:

Bibelskolen i åndskamp

Bibelskolearven – i aktuelt perspektiv

Bestilles fra Bibelsk Tros Kassettjeneste, pb. 116, 4320 Hommersåk. Tlf. 51 68 90 31.
Pris: Kr. 90,- + porto.

Bibel- og bekjennelseskonferanse

**14.–16. februar 1997 – Frøyland forsamlingshus, Jæren
Talere: Kristoffer Fjelde, Finn Jarle Sæle, Carl Fr. Wisløff**

Fredag kl. 19.00: «Den nye fødsel» – Wisløff. Fjelde deltar.

Lørdag kl. 10.30: «I sjelesorg hos Jesus» – Wisløff.

kl. 12.00: «Massemeldia og den kristne tanken» – Sæle.

kl. 19.00: Wisløff taler.

Søndag kl. 10.30: Bibeltime – Fjelde.

kl. 12.00: Dagens tekst. Wisløff.

kl. 19.00: «Eg er ein gjest i verda, min heim i himlen er» – Wisløff.

Sang og musikk. Kollekt.

Salg av bøker og kassetter. Anledning til å kjøpe mat og kaffe.

Trenger du overnatting? Kontakt Olav Aarsland, 4344 Kvernaland, tlf. 51 48 75 11.

Be for møtene. Alle velkomne!

Arrangementskomiteen

**Krogedal
bok & papir**

4350 Nærø – 4341 Bryne

**Høyland
og Jæren
FORBRUKS-
FORENING**

C

ISSN 0804-0532

Returadr.:
Postboks 264
N-4350 Nærø

«Da de var dratt bort, se, da viser en Herrens engel seg for Josef i en drøm og sier: Stå opp, ta barnet og dets mor med deg og flykt til Egypt! Bli der til jeg sier fra til deg. For Herodes kommer til å lete etter barnet for å drepe det.

Han stod da opp, tok barnet og dets mor om natten, og drog av sted til Egypt.

Der ble han til Herodes var død, for at det skulle bli oppfylt som Herren hadde talt ved profeten: Fra Egypt kalte jeg min sønn.»

Mat 2,13,15; Hos 11,1